

Den dunkla maran har lämnat mig
Dagen gryr i öster
Men ännu hemsöks jag utav
Den gångna nattens röster

Jag vandrar likt en vålnad fram
Med tunga steg jag hasa
Dock förråder mig min blick
Som tydligt speglar fasa

Varje natt är lika dan
I kallsvett jag mig vrider
Men kan ej komma undan från
Den mara som mig rider

Vart kan jag fly från något som
Jag själv är boning åt
Det finns ej lindring för min själ
Ej hjälper skratt, ej gråt

Jag är fast i skräckens klor
Likt rovdjur dom mig klöser
Jag lever stilla i vankelmod
Tills döden mig förlöser